

KUTBU ÂZAM

Dikkat edilirse paralel dinin mensupları, kâinat imamı için hayalî bir kadro oluşturarak, Allah'ın bütün yetkilerini üstlenmişlerdir.

İnsanları köle edebilenlerin iştahları, her adımda daha da artar ve kitleleri köle etmek isterler. Onun en kestirme ve en kârlı yolu, dini kullanmaktır. Çünkü din, en hassas noktadır. Akıllı ve dikkatli olanlar dışında kim-senin fark edemeyeceği şekilde dinin içi boşaltılır. Bunun olmazsa olmaz şartı, bir kişiyi kutsallaştırıp doğru yolun üstüne oturtmak ve insanları büyüleyerek o kişiye yöneltmektir.¹

O kişinin önce ailesi ve bağlı olduğu topluluk kutsallaştırılır. Uydurma senaryolarla bir din kahramanı haline getirilir. Böylece Allah ile aldatma yolunda ilk adımlar atılmış olur. Bu arada Allah'ın Nebisi aşırı yüceltilip tanrılık makamına çıkartılır. O şahıs da Allah'ın yakın dostu ve velilerin başı gibi gösterilerek insanların üstünde ve Allah'ın en yakınında bir yere yerleştirilir.

Bu cemaate giren her kişi için, halkın kültüründe olan kavramlar kullanılır. Baştaki kişiye "Kutub" denir. Çünkü hurafecilerin geleneğine göre kutup, en büyük velidir;

Allah'ın izniyle kâinatı yönetir!

Artık tuzak kurulmuştur; aklını kullanmayan veya kişisel çıkarlarını düşünenler teker teker tuzağa düşmeye başlarlar. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

"Ey insanlar! Allah'ın verdiği söz doğrudur; sakın sizi bu hayat aldatmasın. O çok aldatan (şeytan), sakın sizi Allah ile aldatmasın. O Şeytan size düşmandır; onu düşman bilin. O, kendine taraf olanı, çılgın alevlere arkadaş olmaya çağırır. Bu uyarıları göz ardı edenler, çetin bir azap görürler. İnanan ve iyi işler yapanları da bağış ve büyük bir ödül beklemektedir." (Fâtır 35/5-7)

Gelenekte birden çok Kutubtan söz edildiğinden, paralel dinin başındaki kişinin en büyük Kutub yani Kutbu'l Âzam ve Allah'ın halifesi olması gerekir. Halife, birinin yerine geçen kişiye denir. Sanki Allah emekliye ayrılmış ve bu kişi onun yerine geçmiş gibi olur. Onun sağında ve solunda olan iki kişiye imam denir. Onlara göre sağdaki

imam kutbun kararlarını, soldaki de gerçek yönünü bilir. Bunlar **üçleri** oluştururlar². Kutub - Gavs yetkisini de aldığı için darda kalanların imdadına hızır gibi yetişir³. Gelenekte karşılığı olmadığı için pek kullanılsa da o kişi artık **kâinatın baş imamıdır**.

Bütün tarikatlarda bu yapı vardır. Burada konu Fethullah Gülen'e göre ele alınacaktır. Ona göre Kutub, daha da derinleşip, Allah'ın ikramının kaynağı haline gelir. Özel donanımı açısından o, tıpkı Kutup Yıldızı gibi tektir; yer ve gök ehlinin gözdesidir. Onun nüfuzu mârifetine, mârifeti Hakk'ın ilmine, o da, "ne aynı ne de gayrı" çerçevesiyle Allah'a tâbidir⁴. Yani Allah değildir, ama onun dışında bir şey de değildir.

Kutub ve iki imamdan sonra gelen ve âlemin dört yönünde görevli olduğuna inanılan dört veliye Evtâd denir. GÜLEN'e göre bunlar İdris, İlyas, İsa ve Hızır aleyhisselâmın görevini sürdürürler. Halkla ilişkileri de Cebrail, Mikâil, İsrâfil ve Azrail'in gözetiminde yürütülür⁵. Buraya kadar olanlar **yedileri** oluşturur. "Bu yedi zattan her biri ayrı bir iklimde ikamet ederek oradaki ilâhî yürütmeye gözcülük ederler⁶."

Cebrail'in makamı Kainât İmamı'nın altında kaldığı için bir söyleşisinde Fethullah Gülen, "Cebrail bir parti kursa ona oy vermem" diyebilmiştir⁷.

Gülen'e göre bunlardan başka, halkın ıslahıyla meşgul olan, gönülleri iyilik duygusuyla şahlandıran ve fenalıklara karşı manevî setler oluşturan **kırk kişilik** Nucebâ takımı vardır. Onlar hayatlarını başkalarının saadetine adadıklarından ömürlerini başkalarının sıkıntılarıyla hep bir dert küpü gibi geçirirler⁸.

Bunun arkasından, Allah'ın Bâtın isminin tecellileri sayılan **300 kişilik** Nucebâ takımı gelir⁹. Gülen'e göre onlar; insanlardan hiç ayrılmayan onların yanlışlarını düzelten ve nazikçe herkesi hayra yönlendiren, insanların sırlarına vâkıf, arı duru nefislerdir. Maddî âlem ile manevî âlem arasında bir nevi tercümanlık hizmeti görürler¹⁰.

Dikkat edilirse paralel dinin mensupları, kâinat imamı için hayalî bir kadro oluşturarak, Allah'ın bütün yetkilerini üstlenmişlerdir. Allah Teâlâ bunlarla ilgili olarak şöyle der:

"İnsanlardan kimi Allah'tan önce, ona benzer saydığı

şeylere tutulur. Onları Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin Allah sevgisi daha güçlüdür. Bu yanı sıra düşenler, bütün kuvvetin Allah'a ait olduğunu ve Allah'ın azabının pek ağır olduğunu keşke o azabı görecekları gün gibi görebilseler.

Önder sayılan kişiler o gün, kendilerine uyanlardan sıyrılıp uzaklaşırlar. Artık o azabı görmüşler ve aralarındaki bütün bağlar kopmuştur.

Onlara uyanlar şöyle diyeceklerdir: "Ah, elimize bir fırsat daha geçse de biz de onlardan uzaklaşsak! Tıpkı onların şimdi bizden uzaklaştıkları gibi..." "İşte böyle!.. Allah onlara, kendilerinin yaptıklarını gösterirken içleri yanacaktır.

Artık o ateşten çıkacak değillerdir". (Bakara 2/165-167)

Paralel Dinin Tarihi

Paralel dinin tarihi ilk insana kadar dayanır. Bilindiği gibi Allah meleklerle; biri diğerinin yerine geçme arzusu taşıyan yani halife olan bir canlı türü oluşturacağını söyleyince melekler; "Orada çevreyi bozacak ve kan dökcek kimseler mi oluşturuyorsun?" diye itiraz ettiler. Canlılarda, diğerinin yerine geçme mücadelesi daha çok erkekler arasında olur ve kanlı biter. Yeni canlı türünde bu mücadelenin; erkekler, kadınlar ve kadınla erkek arasında olacağını anladıklarından melekler korkuya kapıldılar. Ama Allah insanda, meleklerin bilmediği bir özellik olduğunu göstermek için Âdem'e varlıkların isimlerini yani neye yaradıklarını öğrettikten sonra meleklerle; "İtirazınızda haklıysanız, bana şunların isimlerini bildirin"¹² dedi. Bu söz üzerine İblis dâhil, bütün Melekler Allah'a saygılarını sunarak şöyle dediler:

"Sana içten boyun eğerez; biz, senin öğrettiğinden başka bir şey bilmeyiz. Bilen sen, yerinde karar veren sensin" (Bakara 2/32)

Allah; "Âdem! Onlara şunların isimlerini bildir" dedi. Âdem onlara o isimleri bildirince Allah şöyle dedi: "Size dememiş miydim, ben göklerin ve yerin bilinmeyenlerini bilirim. Neyi açığa vurur, neyi gizli tutarsanız onu da bilirim." (Bakara 232/233)

Böylece Allah; insanı, niçin yarattığını göstermiş oldu. Yani halifelik yarışı, bilim ve medeniyette olmalıydı. Bu özellik meleklerde bulunmadığından Âdem'i kıskandı-

lar. Ayetteki, **“Neyi açığa vurur, neyi gizli tutarsanız onu da bilirim”** sözü, bu kıskançlığı gösterir. Allah, melekleri imtihan için Âdem’e secde etmelerini emretti.

“Meleklerle: “Âdem’e secde edin” dediğimizde hemen secde ettiler; ama İblis öyle yapmadı; kendini büyük görerek direndi ve kâfirlerden oldu.” (Bakara 2/34)

İblis, özür dileyip tevbe edeceğine **“Bunların tekrar dirilecekleri güne kadar bana yaşama hakkı ver.”** (Ar’âf 7/14), dedi. İsteği kabul edilince Allah’a şöyle dedi:

“... Ne olursa olsun, onlar için, senin doğru yoluna oturaçağım. Sonra önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından geleceğim. Göreceksin, onların çoğu, sana teşekkür etmeyecektir.” (Ar’âf 7/16–17)

Cinler, sorumlu varlıklardır; Allah’a kulluk etsinler diye yaratılmışlardır.¹³ Allah’ın görev verdiği cine, melek denir¹⁴. İblis, Allah’tan uzaklaşınca görevinden de uzaklaştırıldı ve şeytan oldu. Allah’tan uzaklaşan insanlar da şeytan olurlar.

İnsanın İlk İmtihani

Allah Âdem’i güzel bir bahçeye yerleştirdi. İblis’in kıskançlığı, düşmanlığa dönüşünce Âdem’e dedi ki; **“Bak Âdem! Bu sana da, eşine de düşmandır. Sakın sizi bu bahçeden çıkarmasın yoksa mutsuz olursun. Burada acıkamaz, çıplak da kalmazsın. Burada susamaz, güneş ışığından etkilenmezsin.”** (Tâhâ 20/117-119)

Görüldüğü gibi Âdem’in maddî sıkıntısı yoktu. Melekler ona secde etmiş, secde etmeyen İblis kovulmuş ve özeneceği kimse kalmamıştı. Ama İblis, Âdem’in hali-felik özelliğini yani başkasının yerine geçme arzusunu kötüye kullanarak Allah’ın yerine göz dikmesini sağlamaya çalıştı ve fısıltı halinde şunları söyledi: **“Bak Âdem! Sana ölümsüzlük ağacını ve yıpranmayacak bir saltanatı göstereyim mi?”** (Tâhâ 20/120)

Ölümsüzlük ve yıpranmayacak saltanat yalnız Allah’ta olur. İblis, fısıltıyla söyleyerek yasak ağacın özelliğini anlattığını hissettirdi ama **“O ağaçtan ye”** demediği için Âdem’in tepkisine fırsat vermedi. **Ayrıca, “Ben ilkinizin de iyiliğini istiyorum”** (Ar’âf 7/21) diye yemin etti. Sonunda **“Âdem Rabbine karşı geldi ve yanlış yola girdi.”** (Taha

20/121). O ağaçtan yiyince, eşiyile birlikte buldukları bahçeden çıkarıldı.

Din Adamlarını Tanrılaştırma Yarışı

İblis, öğretmeni Allah olan Âdem’i kandırdığı yöntemle iyi yetişmiş nice din adamını Allah ile aldatmış ve onları Allah gibi olmaya özendirmiştir. Allah’ın Elçileri içinde bu oyuna gelmiş birini bilmiyoruz ama İblis’in oyununa gelen din adamları, Allah’ın Elçilerini tanrılaştırmakla işe başlamışlardır.

İsa aleyhisselâmın Tanrılaştırılması

Paralel dini oluşturmanın ilk adımı Allah’ın Elçisi’ni tanrılaştırmaktır. Onlar insanüstü görüldüklerinden tanrılaştırılmaları kolay olur. **“İnsanlara doğru yolu gösteren bir elçi geldiği zaman inanmalarına tek engel, onların şu sözleri olmuştur: “Allah elçi olarak bir insanı mı gönderir?”** (İsra 17/94)

Hristiyanlar İsa aleyhisselâmı, bu yüzden tanrılaştırmışlardır. Ama İblis nasıl Âdem’e **“Bu ağaçtan ye”** demediyse onlar da insanlara **“sizin tanrınız budur”** dememişlerdir. Mesela Katolıklara göre İsa, Baba’nın elçisi¹⁵, yani Allah’ın Resulü’dür. Baba onu kutsal ruhla mes-hetmiş, rahip, nebî ve kral yapmıştır¹⁶. O, kendiliğinden bir şey yapamaz. Her şeyi kendisini gönderen Baba’dan alır¹⁷.

Mesih İsa, gerçek Tanrı ve gerçek insandır. İşte bu nedenle insanlarla Allah arasında tek aracıdır¹⁸. Şimdi o, Baba’nın yanında Hristiyanların avukatlığını yapıyor. Onlar lehine aracılık etmek için hep canlıdır. Allah’ın huzurunda daima hazır bulunur¹⁹. Kendisi aracılığı ile Allah’a yaklaşanları tamamen kurtarmaya gücü yeter²⁰.

Şahs-ı Manevinin Tanrılaştırılması

İsa’yı tanrılaştırmanın asıl hedefi, bir dinî kurum, yani şahs-ı manevî oluşturarak başta olan kişiyi tanrı yapmak ve insanları Allah adına köleleştirmektir. Daha sonra o şahs-ı manevîye katılanlar da tanrılaştırılırlar. Mesela Katolıklara göre İsa’yı Kilise temsil eder. Kilise, hiyerarşik organlardan ve Mesih’in mistik bedeninden

oluşan bir topluluktur. Kilisenin, biri insani diğeri ilâhî olan iki farklı yapısı vardır²¹. Kilise insanlıkla Allah arasındaki birleşmenin işareti ve aracıdır²². Papa'nın bütün Kilise üzerinde tam ve yüce bir yetkisi vardır²³. Papa, yanılmaz bir otoritedir²⁴.

Şahs-ı Manevinin Başındaki Kişinin Tanrılaştırılması

Katolikler, şahs-ı manevî olan Kilise'nin başındaki Papa'yı şöyle tanırlar:

"Papa, Havari Petrus'un halefi ve episkoposlar kurulunun lideridir. Bu kurulun bütün Kilise üzerinde tam ve yüce bir yetkisi vardır. Bu yetki, yalnızca Papa'nın rızasıyla ortaya konabilir²⁵. Her episkopos, Petrus'un halefi ve episkoposlar kurulunun önderi olan Roma episkoposu yani Papa ile birlik içinde görev yapar. Papa ve episkoposlar kurulu yanılmazdır²⁶. Papa, Mesih İsa'nın Vekili ve yeryüzündeki bütün Kilise'nin çobanıdır²⁷. Papa, "canların üzerinde Tanrısal atama sayesinde yüce, tam, dolaysız, evrensel yetkiye sahiptir"²⁸.

Alt Kadronun Tanrılaştırılması

Papa, tanrı yapıldıktan sonra alt kadroda yer alan papazlar da tanrılaştırılmıştır. Onlara göre "Papazlar, Allah'la ilgili konularda insanları temsil etmek için atanırlar²⁹" Papazlığın kaynağı Mesih'in bizzat kendisidir. Papazlığı o kurdu; ona yetki, misyon, yönelim ve güç verdi³⁰. Papaz, kişisel yetkisiyle insanlara; "seni Baba'nın adına vaftiz ediyorum, seni bağışlıyorum" diyebilir³¹.

Muhammed Aleyhisselâmın Tanrılaştırılması

Hurafeler, bulaşıcı hastalıklar gibidir, çabuk yayılırlar. Ebu Saîd el-Hudrî'nin bildirdiğine göre Allah'ın Elçisi sallallahu aleyhi ve sellem şöyle demiştir:

"Sizden öncekilerin izlerini, kuşkusuz karış karış, arşın arşın takip edeceksiniz. Onlar bir kertenkele deliğine girseler, siz arkalarından gideceksiniz."

Dedik ki; "Yahudi ve Hristiyanlar mı?"

"Ya kim olabilir? dedi³²."

Kiliseyi taklid edenlere göre Muhammed aleyhisselâm'ın altmış üç sene ile sınırlı varlığından ayrı bir varlığı daha vardır. Ona Hakikat-i Muhammediye denir. "Hakikat-i

Muhammediyye varoluşun başlangıcıdır. ... Allah ile hakikat-i Muhammediyye aynı gerçeğin ön ve arka yüzleridir. Allah'tan başka hiçbir şey yokken ilk defa hakikat-i Muhammediyye var olmuş, bütün yaratıklar ondan ve onun için yaratılmıştır. Âlemin var olma sebebi, maddesi ve gayesi bu hakikattir... Allah, var veya yok, ezeli ve hâdis şeklinde nitelenmediği halde hakikat-i Muhammediyye var ve ezeli diye nitelendirilir.

Hakikat-i Muhammediyye bütün nebilerin ve velilerin ledünnî ve bâtinî bilgileri aldıkları kaynaktır. Bu hakikat Hak'tan gelen feyzin halka ulaşmasında aracı olur...³³."

Paralel dinde Hakikat-i Muhammediyye yerine, daha masure gözüken "insan-ı kâmil" kavramı kullanılır. Çünkü birçok kimse insan-ı kâmil terimini, olgun ve örnek insan diye algılar ama bu terimle Katoliklerdeki Kilise inancına benzer bir inanç oluşturulmuştur. Fethullah Gülen şöyle der: "İnsan-ı kâmil denince, ilk akla gelen Hakikat-i Muhammediyye'dir³⁴."

İnsan-ı Kâmil

İnsan-ı kâmil, Katoliklerdeki İsa yerine Muhammed'in konmasıyla oluşturulmuş bir inançtır. Bu inanç sahiplerine göre "insan-ı kâmil, Muhammed aleyhisselâmdir ama onun tarihi şahsiyeti değil, Âdem balçık halindeyken nebî olan Muhammed, yani Hakikat-i Muhammediyye'dir. İnsan-ı kâmil, varlığın ve yaratılışın gayesidir. Zira ilâhî irade ancak onun aracılığıyla gerçekleşir. Eğer insan-ı kâmil olmasa Allah bilinemezdi. İnsan-ı kâmil, maddî-manevî bütün kemâl mertebelerini kapsar. Onun kalbi Arş'a, benliği Kürsü'ye, makamı Sidre-i müntehâya, akli Kâlem-i a'lâ'ya, nefsi Levh-i mahfûz'a, tabiatı anâsır-ı erbaaya bağlantılıdır³⁵."

Kilise, nasıl yaşayan İsa ise, onlara göre İnsan-ı Kamil de yaşayan Hakikat-i Muhammediyye'dir. Derler ki: İnsan-ı kâmil âlemde daima vardır, birden fazla olmaz. O, eşyayı ve eşyanın hikmetini olduğu gibi bilir... "Bu hakikat, her devirde değişen isim ve suretlerde nebî veya veli olarak ortaya çıkar³⁶."

Her tarikat kendi şeyhini insan-ı kâmil bilir. Fethullah Gülen'e göre "İnsan-ı kâmil; "Allah'ın işlerinin, isimlerinin, özelliklerinin, hatta Allah'ın zatına ait işlerin en parlak aynası demektir."

Bu, kendini Papa gibi görmektir. Papa, İtalyanca'da "baba" demektir. Allah'a "Baba" dendiği gibi ona da

“Baba” denir. Onlara göre Papa, “canların üzerinde Tanrısal atama sayesinde yüce, tam, dolaysız, evrensel yetkiye sahiptir³⁷.”

Fethullah Gülen şöyle der: “Aklınıza “İnsan değil miyiz ki?” sorusu gelebilir; fakat potansiyel insan olma başkadır, kişinin bütün istidat ve kabiliyetleriyle Allah’a yakınlaşıp insan-ı kâmil ufkuna ulaşması daha başkadır³⁸. İnsan-ı kâmil, varlıklar ve olaylarla ilgisi ve onlara müdahalesi açısından yeryüzünde Allah’ın tam halifesidir. Bu itibarla o, Hakk’ın gören gözü, işiten kulağı, tutup destekleyen eli olmakla şereflendirilmiştir. O, şefratle görülüp gözetilme, himaye edilip korunma durumunda bulunan herkesi, bir anne gibi kucaklayıp bağrına basan tam bir merhamet insanıdır... Bütün insanlığa rehber, yol gösterici, hâdî (doğru yola getiren), mehdî, uyarıcı ve müjdecidir... Onu gören Hakk’ı görmüş, onu seven Hakk’ı sevmiş, ona uyan Hakk’a kulluk neşesine ermiş olur... İnsan-ı kâmil, âdeta bütün varlığın akli, kalbi ve ruhu gibidir; onsuz hiçbir şey doğru anlaşılabilir, hiçbir ilim, mârifete dönüşemez ve hiçbir şeyin hayat sırları tam hissedilemez³⁹. Bütün bunlar insan-ı kâmilin kâinat imamı sayıldığı için delilleridir.

SONUÇ

İnsan, kendini muhtaç görmezse taşkınlık yapar. Musa aleyhisselâm mucizeler göstermiş, kavmini Firavun’un ağır zulmünden kurtarmıştı. Üstelik suda boğulan Firavun’dan ve ordusundan kalan bütün servete de konmuşlardı. Musa aleyhisselâm onlardan 40 günlüğüne ayrılınca, başlarında Harun aleyhisselâmı bırakmasına rağmen en bilgilileri ve en dindarları olan Sâmiri’nin yaptığı buzağıya taparak yoldan çıkmışlardı. İnsanlardaki bu özelliği şu ayetler pek güzel açıklamaktadır:

“Yok, yok... İnsan kesinlikle azar; kendini yeterli görürse eğer. Ama nasıl olsa Rabbinin huzuruna çıkarılacaksınız.” (Alak 96/6-7)

Resulullah’ın vefatından sonra zenginleşen Müslümanlardan bir kısmı yoldan çıktı. Emevi döneminde paralel din oluşmaya başladı. Abbâsiler bu oluşumu tamamlayınca Müslümanlar problem çözme yeteneklerini kaybettiler. Bu paralel din, insanları etkileyip, yöneticilere kul-köle yaptığından siyasetin desteği ile günümüze kadar varlığını sürdürdü.

Şimdi paralel din mensuplarından bir kesim, daha güçlü siyasi yapılarla işbirliği yapıp, paralel devleti oluşturunca

büyük tepki aldılar. Eğer dayandıkları siyasi yapı, Müslümanlara ait olsaydı herkes onları birer kahraman sayardı.

Bu yeni yapı gerçekten çok tehlikelidir. Bunların “Dinlerarası Diyalog” dedikleri şeyin ön şartı Kur’an’ın dışlanmasıdır. 10.03.2009 tarihinde Vatikan’da, Vatikan Başbakanı ve Dinlerarası Dialog Kurulu Başkanı Kardinal Jean-Louis Pierre Tauran ile yaptığım görüşmede bana; “Kur’an’a uyduğunuz sürece sizinle diyalog olmaz” demişti. O gün, Türk ve Alman bilim adamlarından oluşan heyetimizin yanında Gülen cemaatinin Roma’daki Diyalog merkezinin yetkilileri de vardı. Onlar o kardinalin kendi başkanları olduğunu söylemiş ve onun bu sözlerine hiçbir tepki vermemişlerdi. Ben gereken cevabı verdim ama Gülen cemaatinin bunu çoktan kabul ettiğini görmemün üzüntüsünü de yaşadım. Cemaat mensuplarından Reşit Haylamaz’ın Resulullah’ın, ümmeti arasında bile kelime-i tevhidin ikinci yarısını söylemekten kaçındığını iddia etmesi⁴⁰, bunu nasıl içselleştirdiklerini gösterir. Yani onlara göre Resulullah, Allah’ın açık emirlerine rağmen “Allah’tan başka ilâh yoktur” demekle yetinilebileceğini söylemiş “Muhammed Allah’ın Elçisidir” denmesini şart koşmamıştır.

Muhammed aleyhisselâm, Kur’an’ı getirdiği için Allah’ın Elçisi’dir. Onun Elçiliğinin önemsenmemesi, Kur’an’ın önemsenmemesidir. Bu, Allah’ın Elçisine inanmayı emreden çok sayıda ayete aykırıdır. O ayetlerden biri şudur:

“Müminler! Allah’a, Elçisine; o Elçi’ye indirdiği Kitaba ve daha önce indirdiği Kitaplara inanın. Kim Allah’ı, meleklerini, kitaplarını, elçilerini ve ahiret gününü görmezlik eder de kâfir olursa işte o gerçekten iyice sapıtmış demektir.” (Nisâ 4/136)

Hiç unutmamak gerekir ki, paralel yapı, paralel dinin ürünüdür. Böyle bir din üretilmeseydi kimse, dindarca bir bağlılıkla bu yapının bir parçası olmazdı.

Paralel yapı, iktidara şirk koşmaktır. Kendilerine koşulan şirke karşı mücadele edenler, Allah’a koşulan şirke karşı aynı kararlılıkla mücadele etmezlerse yarın Allah’ın huzurunda mahcup olurlar.

Emevilerden beri Müslümanların bir numaralı problemi paralel dindir. Bugün İslâmî ilimler diye bilinen şeylerin çoğu, bu paralel din tarafından üretilmiştir. Bu yüzden Müslümanlar, sağlıklı düşünme ve problem çözme yeteneklerini kaybetmişlerdir. Paralel din temizlenmez,

Kitap ve Sünnet'e dayalı gerçek İslâm dini ortaya çıkarılmazsa, Müslümanlar problemlerinin çözümünü, kendilerini sömüren kişilerde aramaya devam edeceklerdir.

Notlar

1. Hûd 11/2,26; Yusuf 12/40; İsrâ 17/23; Yasin 36/60-61; Fussilet 41/14; Ahkâf 46/21.
2. Hasan Kamil YILMAZ, Altınoluk Mecmuası, Aralık 1995.
3. GÜLEN, Kalbin Zümrüt Tepeleri, İstanbul 2011, c. III, s. 57.
4. GÜLEN, a.g.e. c. III, s. 59-61.
5. GÜLEN, a.g.e. c. III, s. 55-56.
6. GÜLEN, a.g.e. c. III, s. 51.
7. <http://www.youtube.com/watch?v=kXc3peaOa3Q>
8. GÜLEN, a.g.e. c. III, s. 54.
9. Süleyman Uludağ, Rical'ul-gayb, TDV İslâm Ansiklopedisi. (Dia) c:35, s:82
10. GÜLEN, a.g.e. c. III, s. 54-55.
11. Bakara 2/30.
12. Bakara 2/31.
13. Bkz. Zariyât 51/56
14. Melek (مَلَك) kökünden olup haber götüren anlamındadır. Aynı kökten gelen (الرُّوك) ise mektup veya haber anlamındadır. Melekler de, Allahtan haber ve bilgi getirirler. Bkz. Müfredat, Tehzib'ul-luğa ve Kitâb'ul-Ayn (الْأَيْن) md.
15. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, Çev. Dominik PAMİR, İstanbul 2000, par. 858.
16. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 783.
17. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 859.
18. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 480.
19. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 519.
20. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 2634.
21. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 771.
22. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 775.
23. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 877, 880, 883.
24. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 891.
25. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 877, 880, 883.
26. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 891.
27. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 936.
28. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 937.
29. İncil, İbranilere Mektup, 5/1.
30. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 874
31. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 878.
32. Buhârî, İ'tisam bi's-Sünne, 14.
33. MEHMET DEMİRCİ, DİA, c:15, s:A9-180. Hakikat-i Muhammediyye maddesi.
34. Gülen, a.g.e. c. II, s. 296-310.
35. YILMAZ, İnsânî Kâmil, Altınoluk Mecmuası, Temmuz 1996, sayı, 125; s. 31.

Arş: Tüm âlemi kuşatan, insan aklının kavrayamayacağı en yüksek kat, gökler, Cennet, Sidre ve Kürsü hep onun altında düşünülür. Kürsü: Allah'ın kudret ve hâkimiyetinin sembolü. Sidre-i müntehâ: Yedi kat göğün üstünde bir makam, Cennet'ül-me'vâ onun yanındadır. Kâlem-i a'lâ: İlâhî bilgilerin

yazıldığı en yüksek kâlem. Levh-i mahfûz: Allah'ın ilminin, kâinatta olmuş ve olacak şeylerin yazılı olduğu levha. Anâsır-ı erbaa: Maddi âlemin kendisinden meydana geldiğine inanılan toprak, su, hava ve ateş.

36. YILMAZ, a.g.e, s. 31.
37. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 937.
38. <http://www.herkul.org/herkul-nagme/278-nagme-her-sey-senden-sen-ganisin/>
39. Gülen, a.g.e. c. II, s. 296-310.
40. Reşit Haylamaz, Gönül Tahtının Eşsiz Sultanı Efendimiz, s. 252.